

Майова ніч... Як в синім морі,  
в блакитній сутіні земля.  
Палає місяць. Сяють зорі.  
Лунає пісня солов'я.  
Неначе білими снігами,  
стоять обсіпані сади.  
Висять тумани над лугами  
і верб завішують ряди.  
Пасуться коні. Блиск червоний  
ясної ватри їх облив.  
Хлоп'я очей не зводить з коней,  
хоч сон його вже обхопив.  
На варті він... Вовки, цигани  
в уяві привидам встають,  
ведуть розбійників тумани,  
страховищ з відьмами ведуть.  
Він не здригне, хоч б'ється серце,  
як в клітці бідне пташеня...  
Він ще побореться на герці  
і скрутить шию за коня.  
"Не дам! — кричить хлоп'я.— Нікому!"  
І прокидається в ту мить.  
Назустріч сонцю золотому  
усмішка радісна летить.